

Čmelák

Jsem úplně upracovaná, díky tomu, že jsem si dala předsevzetí, že každý den musím napsat, co mne potkalo doma v preventivní koronavirové karanténě veselého. Tvůrčí pnutí mne ale zpomaluje v nekonečných, a přitom nezbytných činnostech, jako je vaření, praní a utírání prachu a vytírání podlahy. To úplně nesnáším! Zlaté špinavé nádobí! Notabene když stačí ho jen naskládat do myčky, i když... jen si tak představte, kolik toho nádobí je, když je nás doma sedm. Vlastně jen šest. Má sestřenice odjela na Ukrajinu. Říkám „sestřenice“, ale sestřenicí vlastně není, protože můj tatínek byl nejmladší z osmnácti dětí a její prapradědeček byl jeho nejstarší bratr. Jmenoval se stejně jako můj otec. Taky Vasil. Myslela jsem si dlouho, že babička s dědečkem byli z plození svých dětí tak vyčerpání, že na to, že už mají jednoho Vasila doma, prostě zapomněli.

Když jsem ale navštívila tátovo rodiště, tak mi tam místní pop prozradil, že rodiče dávali jména podle svatých, kteří byli patrony pro určité dny, a že se běžně stávalo, že se některé děti v jedné rodině jmenovaly stejně. Že hlavně záleželo na jejich dalších jménech. Můj tatínek měl další jméno László, protože se narodil, když Zakarpatská Ukrajina byla součástí Rakouska-Uherska, a taky se jmenoval Džmyl. Což v ukrajinštině znamená čmelák. A proč vlastně teď takhle vzpomínám? Protože jsem právě mluvila s kurýrem, který nám přiváží jídlo. Telefonoval mi, mluvil nesmírně seriózně, ale měla jsem pocit, že lehce potlačuje smích. Říkal mi, že zřejmě úplně nepochopil mou poznámku u objednávky a že prostě neví, jak mi má potraviny předat.

„Co se vám nezdá?“ zeptala jsem se ho podrážděně.

„No... zajímalo by mne, jak si to představujete...“ řekl.

„Představuju si, že mi předáte objednané zboží přesně podle pokynů,“ řekla jsem upjatě.

„No právě! A vy jste přesně napsala: Zazvoňte na třetí zvonek, otevřte branku a bzučte! No... a já si nejsem úplně jistý, jakým způsobem a jak dlouho mám bzučet!“

No... máme doma telefon se bzučákem, používáme ho, když chceme někomu otevřít, ale když

jsem psala své instrukce, bylo jasné, že už je toho na mou stařeckou hlavu nějak moc.

Ale zasmála jsem se a ten upracovaný kurýr se taky zasmál a řekl mi, že mou poznámku na objednávce četl nahlas všem ve skladě a že těm přepracovaným lidem udělal hezký den. Možná že ne celý, ale aspoň chvíli. A o to přece jde, abychom aspoň chvíli každý den dokázali zapomenout na všechny katastrofy a na tvář se nám vloudil přinejmenším úsměv. Jak by řekl můj oblíbený Murphy: „Když se budete usmívat, neznamená to, že to bude všechno lepší, ale vy... vy budete vypadat líp!“

Protože platí, že:

Ani izolace nemusí být bez legrace!

P. S. Myslíte, že je v tomto mini příběhu málo lásky? Ale není! Má babička s dědečkem byli svoji od svých sedmnácti až do své smrti. Můj tatínek říkal, že je ale nikdy neslyšel spolu mluvit. Že ve dne jen mlčky pracovali a v noci se asi tiše milovali.

To naši spolu konverzovali. Věta, kterou můj táta – čmelák – mé mámě nejčastěji říkal, zněla: „Ticho bud’!“

A máma na to vždy elegantně pravila: „Ty nemluv! Stejně tě nikdo neposlouchá!“

No... a žili spolu šťastně víc jak šedesát let.

I se šedinou na skrání bud' prostě k sežrání!

Byla jsem unavená, úplně atypicky jsem se odpoledne na chvíli natáhla. Manžel přišel a lehl si vedle mě a dal mi ruku pod hlavu a chvíli jsme tak tiše a spokojeně leželi. Ta nečekaná chvílka souznění mě tak zmohla, že jsem se zeptala: „Budeš mě mít rád i starou a nemocnou?“

Pohládl mě: „Jasně že tě mám rád i takovou!“

Proč jsem se neoběsila

Já jsem se nikdy nechtěla oběsit. Připadalo mi to takové neestetické. Z filmů jsem znala ty vyhřezlé fialové jazyky, rýhy na krku a oběšence, kteří se po přeříznutí provazu odporově zhroutí do navěky nepoužitelné hromádky. Já jsem se chtěla utopit!

Chtěla jsem se utopit a plout po proudu řeky třeba až do moře. Chtěla jsem elegantně zmizet a zároveň doufat, že mne po smrti budou kolébat konejšivé vlny.

Za mým neštěstím byla (pochopitelně) láska! Milovala jsem Jeníka. On mne taky miloval. Zdála jsem se mu nejkrásnější dívkou, kterou kdy potkal. Díval se na mne očima, ve kterých byl nejen obdiv k mé dokonalosti, ale taky údiv, že právě jemu tenhle drahocenný poklad spadl do klína. Milovali jsme se do svatby, milovali jsme se po svatbě, milovali jsme se hezky asi osm let. Pak Jeník potkal Druhou Osudovou Ženu! V té době

mi bylo třicet dva a měla jsem dvě děti a kruhy pod očima a o deset kilo víc než před svatbou. Jí bylo dvacet jedna, neměla kruhy, neměla děti a vážila tolik jako já, když mi bylo čtrnáct. Jeník měl v očích údiv, že takovýhle poklad se jím nechá líbat a že právě jemu říká věty typu: „Jsem na starší kluky...“ (Jeníkovi bylo třicet čtyři) a „... připadám si s tebou taková bezpečná...“ Já jsem si tedy bezpečná nepřípadala. Potkala jsem je. Byla to jedna z největších ran v mém životě. On se totiž na tu mladou krasavici díval tak zamilovaně, že mi pukalo srdce.

Šla jsem proto k Vltavě. (Vždycky jsme bydleli blízko.) Dívala jsem se na vodu. Byla kalná, šedivá a jistě chladná. Stála jsem na úplném okraji a slzy mi proudily po tvářích. Chtěla jsem skočit, chtěla jsem skončit se svým zoufalstvím. Litovala jsem své rodiče, své děti, Jeníka i sebe. A pak až úplně ke břehu připlulo asi sto labutí. Byly špinavé a šedé jako Vltava. Největší labuťák vylétl na břeh a natáhl po mně krk. Labuťe byly nesmírně agresivní. Obklopily nábřeží tak, že se tam prostě nedalo skočit. Odháněla jsem je vztekle, možná že jsem do toho něžného zvířete, které mne tahalo za nohavici, i kopla. A takhle se z mé lítosti stal vztek. Šla jsem pryč. V pekárně jsem si koupila koláč, dětem jsem koupila čokoládové bonbony a Jeníkovi jsem řekla rázně: „Hele, seber se

a jdi za tou svou krasavicí!“ A on se sebral a šel. Byl u té své krasavice tři dny... Je mi dnes čtyřicet. Jeník se na mne dívá s láskou i údivem, že mu takovýhle poklad (já) spadl do náruče. Labuť krmit nikdy nechodíme. A přitom... zasloužily by si to.

Mějte se dobře a nevěšejte se. Nikdo a nic za to nestojí!

P. S. Jinak mám zvířata dost ráda.